

С. А. Мороз

кандидат наук з державного управління,
старший науковий співробітник
Навчально-науково-виробничого центру
Національного університету цивільного захисту України

ЕЛЕМЕНТИ СИСТЕМИ ВИЩОЇ ОСВІТИ ЯК ОБ'ЄКТИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ ЇЇ ЯКІСТЮ (ЗА РЕЗУЛЬТАТАМИ АНАЛІЗУ ПОГЛЯДІВ ВІТЧИЗНЯНИХ УЧЕНИХ)

У статті розглянуто підходи вітчизняних учених щодо тлумачення змісту категорії якості вищої освіти. За результатами аналізу змісту тлумачень якості вищої освіти визначено основні детермінанти її прояву. У статті надано характеристику феномена якості вищої освіти й обґрунтовано місце та роль держави в її забезпеченні. У статті визначено ті з об'єктів державного управління сферою вищої освіти, вплив на які з боку суб'єктів державного управління може забезпечити очікувану за змістом та передбачувану за напрямом прояву рефлексію елементів системи забезпечення якості вищої освіти.

Ключові слова: *якість вищої освіти, детермінанти впливу на якість вищої освіти, об'єкти державного управління якістю вищої освіти, механізми державного управління, заклад вищої освіти.*

Постановка проблеми. Проблематика забезпечення відповідності освітніх послуг вимогам суспільства, запитам особистості та потребам ринку праці поряд із питаннями недосконалості системи національного моніторингу та оцінювання якості освіти була визначена авторами Національної стратегії розвитку освіти в Україні на 2012–2021 роки на рівні пріоритетних для вирішення [1]. У межах цього програмного документа законодавець акцентує увагу на необхідності вдосконалення механізмів управління освітою та підвищення рівня «підготовленості органів управління освітою до комплексного розв'язання нових завдань». Комплексне розв'язання завдань щодо «підвищення доступності якісної, конкурентоспроможної освіти відповідно до вимог інноваційного сталого розвитку суспільства, економіки» можливо лише за умови системного сприйняття змісту об'єкта управлінського впливу та розуміння його структури. Саме ця проблематика була обрана нами як предмет безпосередньої наукової уваги.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика якості вищої освіти постійно перебуває у межах фокусу наукової уваги вітчизняних дослідників. У межах державно-управлінської науки питання якості вищої освіти набули свого розвитку у роботах таких учених, як С.К. Андрейчук, Д.В. Бондар, Л.А. Гаєвська,

Т.І. Гладка, С.М. Домбровська, О.В. Дубровка, О.В. Жабенко, Т.О. Лукіна, С.В. Майборода, В.М. Мороз, Р.А. Науменко, В.М. Огаренко, Л.І. Парашенко, О.В. Поступна, В.П. Садковий, Т.М. Тарасенко, та багатьох інших дослідників. Окремі питання порушеної вище проблематики були розглянуті авторами статті у межах попередніх напрямів наукових досліджень [2; 3], а отже, публікація є їхнім логічним продовженням.

Проблематика якості вищої освіти з огляду на свою неабияку значущість для соціально-економічного та суспільно-політичного розвитку України постійно перебуває в колі наукової уваги дослідників і посадових осіб органів державної влади. Наприклад, на одному з останніх розширених засідань Колегії МОН на тему «Пріоритетні напрями змін у вищій освіті на 2018–2019 рр.» (26 січня 2018 р.) Міністр освіти і науки України Л.М. Гриневич визначила питання забезпечення якості вищої освіти на рівні пріоритетного у межах напрямів державної політики у сфері вищої освіти [4]. Серед інших пріоритетних напрямів Л.М. Гриневич визначила необхідність вирішення питань інтеграції вітчизняної системи вищої освіти до європейського простору вищої освіти та наукових досліджень і забезпечення реалізації принципу освіти впродовж життя. Безумовно, кожен із цих напрямів заслуговує на увагу науковців (фор-

мування та розвиток методологічного підґрунтя для дослідження змісту феномена якості вищої освіти та опрацювання механізмів її забезпечення як на університетському, так і на державному рівнях) і потребує вирішення у площині практичної діяльності органів державної влади (реалізація механізмів державного управління сферою вищої освіти на місцевому, регіональному та державному рівнях). Виконання цих складних за своїм змістом і багаторівневих за структурою свого позиціонування питань вимагає ідентифікації та розуміння тих з елементів системи вищої освіти, вплив на які з боку суб'єктів державного управління забезпечує відносно швидко за часом та відчутну за силою рефлексію системи якості вищої освіти. Отже, у межах публікації ми звернемо увагу на систему якості вищої освіти та визначимо її основні елементи.

У досить спрощеному вигляді система якості вищої освіти може бути подана через структуровану єдність таких елементів, як якість абітурієнтів (випускників загальноосвітніх навчальних закладів) і контингенту студентів; якість кадрового складу закладів вищої освіти (якісні характеристики трудового потенціалу університетів) [5]; внутрішня та зовнішня системи забезпечення якості освіти [6]; нові (ефективні) моделі підготовки фахівців; наукова та організаційна атестація закладів вищої освіти тощо. Наведений перелік є досить умовним, адже більшість визначених елементів потребує на уточнення як за змістом, так і за рівнем його розгляду. Як інформаційне підґрунтя для конкретизації об'єктів державного управління якістю вищої освіти нами були обрані відповідні до визначеного вище предмета наукового пошуку публікації вітчизняних учених.

Мета статті. У межах публікації ми ставимо за мету визначити ті з основних об'єктів державного управління якістю вищої освіти, вплив на які з боку суб'єктів державного управління може забезпечити очікувану за напрямом та ефективною за результатами рефлексію з боку системи вищої освіти.

Виклад основного матеріалу. Незважаючи на зосередженні нашої уваги на аналізі змісту саме наукових публікацій, вважаємо за необхідне розпочати дослідження з того тлумачення категорії якості вищої освіти, яке було наведено в Законі України «Про вищу освіту». На думку авторів Закону, якість вищої освіти віддзеркалює «відповідність результатів навчання вимогам, встановленим законодавством, відповід-

ним стандартом вищої освіти та/або договором про надання освітніх послуг» [6]. Варто звернути увагу на той факт, що законодавець відокремлює феномен якості вищої освіти від феномена якості освітньої діяльності, подаючи його зміст через «рівень організації освітнього процесу у закладі вищої освіти, що відповідає стандартам вищої освіти, забезпечує здобуття особами якісної вищої освіти та сприяє створенню нових знань» [6]. На цьому етапі дослідження ми не будемо акцентувати увагу на відмінностях змісту вищенаведених категорій, а лише візьмемо до уваги факт існування принципової відмінності між ними.

На думку О.І. Ляшенка, якість освіти є багатовимірним методологічним поняттям, «яке рівнобічно віддзеркалює суспільне життя – соціальні, економічні, політичні, педагогічні, демографічні й інші життєво значущі для розвитку людини сторони життя. Як системний об'єкт її характеризують якість мети, якість педагогічного процесу і якість результату» [7, с. 7]. Цікаве за своїм змістом визначення категорії якості освіти міститься у термінологічному словнику державних стандартів освіти. На думку укладачів словника, «якість вищої освіти – сукупність якостей особи з вищою освітою, що відображає її професійну компетентність, ціннісну орієнтацію, соціальну спрямованість і обумовлює здатність задовольняти як особисті духовні і матеріальні потреби, так і потреби суспільства» [8].

Варто зазначити, що свого часу ми також долучились до участі у науковій дискусії навколо розв'язання проблематики визначення змісту категорії якості вищої освіти та запропонували науковій громадськості розглядати відповідний феномен через призму так званого вузького та широкого підходів. На нашу думку, у вузькому розумінні під якістю вищої освіти треба розуміти збалансовану характеристику стану розвитку професійних і загальнолюдських якостей у контексті їх відповідності заздалегідь визначеним та узгодженим між основними акторами процесу здобуття вищої освіти та споживачами її результатів цілям, нормам, вимогам і стандартам. У широкому сенсі під якістю вищої освіти треба розуміти збалансовану характеристику системи вищої освіти щодо її здатності забезпечувати ефективну підготовку конкурентоспроможних фахівців, рівень реальних професійних і загальнолюдських якостей яких відповідає, з одного боку, нормативним вимогам національних і міжнародних стандартів, а з іншого –

забезпечує задоволення особистості, держави та суспільства отриманим результатом як у контексті його економічного складника, так і з огляду на соціальну значущість [3].

Беручи до уваги вищенаведене тлумачення категорії якості вищої освіти, а також результати аналізу його змісту в контексті наукових поглядів вітчизняних і зарубіжних учених, вважаємо за можливе визначити такі основні детермінанти його прояву:

1) навчально-методична робота (характеристика рівнів вищої освіти та їх відповідність запитам ринку праці; науково-методична робота щодо вдосконалення навчального процесу; видавнича діяльність тощо);

2) використання сучасних інформаційних технологій у навчальному процесі (забезпеченість навчального процесу сучасними комп'ютерами та мультимедійним обладнанням, а також його реальне використання; програмне забезпечення; покриття території закладу вищої освіти (далі – ЗВО) точками доступу до мережі Інтернет; використання можливостей інформаційних технологій у системі управління ЗВО (кадри, бухгалтерія, електронний документообіг тощо); системи електронного контролю знань студентів і доступу до приміщень ЗВО; наявність курсів дистанційної освіти та рівень їх методичного й технологічного забезпечення; електронний облік успішності здобувачів вищої освіти, а також облік відвідування ними передбачених навчальною програмою занять; сайт ЗВО та якість його наповнення й адміністрування тощо);

3) результати виконання державного замовлення на підготовку фахівців із вищою освітою, а також результати прийому на навчання (кількість та якість абітурієнтів які подали документи, та тих, хто був зарахований до ЗВО; співвідношення між кількістю зарахованих на навчання та кількістю тих, хто успішно завершив навчання; проведення профорієнтаційної роботи серед молоді (зустрічі зі старшокласниками; проведення олімпіад і днів відкритих дверей; презентація факультетів і кафедр; участь в освітніх виставках, зокрема міжнародного рівня тощо); ефективність роботи приймальної комісії та інформаційного центру ЗВО тощо);

4) рівень матеріально-технічного забезпечення навчального процесу, побуту та дозвілля студентів (навчальні корпуси і лабораторії ЗВО з їхнім технічним обладнанням; будівлі соціальної інфраструктури ЗВО (їдальні, гуртожитки, спортивні комплекси, клуби, театри, бази відпо-

чинку тощо); будівлі та споруди інфраструктури НДДКР, а також їхнє обладнання; інженерні мережі, а також їхні елементи; споруди (елементи) благоустрою території ЗВО; майно ЗВО; інші матеріальні ресурси ЗВО, які використовуються в процесі його основної та допоміжної діяльності тощо);

5) активи ЗВО, які не мають фізичних властивостей, але беруть безпосередню участь у забезпеченні процесів функціонування та розвитку організації (людський потенціал персоналу ЗВО (співвідношення між суб'єктами та об'єктами навчальної діяльності; співвідношення між докторами та кандидатами наук тощо); стратегія розвитку ЗВО, а також його місія, цілі та корпоративна культура; адміністративний та інформаційний ресурс ЗВО; зв'язки з виробничими компаніями, органами влади тощо; система управління ЗВО, його традиції та репутація; соціально-психологічні умови для розвитку трудових можливостей; система мотивації та стимулювання трудової активності персоналу; місце розташування основних активів тощо);

6) працевлаштування випускників ЗВО (факт працевлаштування за отриманою спеціальністю та час, який було витрачено на пошук роботи; час адаптації випускника до конкретного робочого місця та рівень його самостійності у виконанні професійних обов'язків; взаємодія ЗВО з профільними (відповідно до фаху випускників ЗВО) організаціями, установами та підприємствами щодо надання бази практики та можливості працевлаштування випускників ЗВО; співпраця з організаціями щодо укладання угод на підготовку фахівців із вищою освітою; входження ЗВО у науково-виробничі кластери та (або) технопарки; задоволеність роботодавців щодо рівня підготовки фахівців конкретним ЗВО за конкретною спеціальністю (з'ясування конкурентних переваг ЗВО та визначення детермінант його подальшого розвитку); сприяння працевлаштуванню випускників ЗВО; інформування студентів про заходи, змістовна спрямованість яких пов'язана з вирішенням питань працевлаштування; взаємодія з державними центрами зайнятості, а також приватними агенціями щодо працевлаштування випускників; надання суб'єктам та об'єктам навчального процесу інформації про стан ринку праці та тенденції його розвитку тощо);

7) реалізація концепції безперервної освіти (система підготовки до вступу у ЗВО (наявність та ефективність роботи комплексу «Школа –

Університет»; додаткова підготовка абітурієнтів у межах спеціальних тематичних семінарів, занять тощо; підготовка до ЗНО; вибіркова участь старшокласників у навчальному процесі ЗВО, а також в окремих загальноосвітніх і культурно-виховних заходах ЗВО; робота з обдарованою молоддю у межах постійно діючих семінарів, майстер-класів тощо); післядипломна освіта як для колишніх випускників ЗВО, так і для наукових і науково-педагогічних працівників (мережа курсів підвищення кваліфікації та центрів післядипломної освіти; пропозиція місць стажування та його організація; імідж післядипломної освіти) тощо);

8) наукова робота (наявність наукових шкіл, зокрема за участю іноземних учених, та результативність їхньої діяльності; отримані гранти на проведення наукових досліджень та ефективність їх проведення; наявність та ефективність роботи аспірантури та докторантури, а також спеціалізованих вчених рад у ЗВО; участь наукових колективів ЗВО у розробленні НДДКР, а також у фундаментальних дослідженнях, фінансування яких здійснюється за кошти державного бюджету; результативність та ефективність діяльності вченої ради ЗВО; підтримка ЗВО наукових досліджень своїх аспірантів і докторантів; зв'язок результатів розроблення науково-дослідних тем із потребами реального сектору економіки; кількість та якість наукових публікацій наукових і науково-педагогічних працівників ЗВО; організація та проведення ЗВО науково-комунікативних заходів, зокрема за міжнародною участю; кількість та якість наукових видань ЗВО, а також їхня популярність серед вітчизняних і зарубіжних учених; участь студентів у НДДКР ЗВО; міжнародні, державні та регіональні нагороди працівників ЗВО за результати їхньої наукової діяльності тощо);

9) адміністративно-господарська діяльність ЗВО (підтримання інфраструктури ЗВО та її інженерних споруд у стані, який за своїм рівнем відповідає чинним нормам і вимогам (опалення, освітлення, санітарний стан приміщень і будівель, а також території ЗВО тощо); своєчасність проведення планових регламентних робіт, а також аварійних робіт тощо);

10) міжнародна діяльність ЗВО, інтернаціоналізація навчального процесу та забезпечення позиціонування ЗВО в системі найбільш відомих міжнародних рейтингів (кількість міжнародних угод про науково-технічне та навчальне співробітництво, зокрема угод про реалізацію програм

подвійних дипломів; участь ЗВО у програмах академічної мобільності викладачів і студентів; частка іноземних викладачів серед залучених до викладацької діяльності науково-педагогічних працівників; частка іноземних студентів у ЗВО; членство та діяльність ЗВО у міжнародних університетських і наукових асоціаціях; участь студентів ЗВО у міжнародних олімпіадах; участь науково-педагогічних працівників у міжнародних конференціях за межами України;

11) соціальна та виховна робота ЗВО (соціально-психологічний клімат у ЗВО; взаємовідносини між студентами та викладачами; рівень розвитку корпоративної культури; кількість та якість культурно-масових заходів для студентів і співробітників ЗВО; час адаптації першкурсників і студентів, які прибули за програмами обміну, до конкретного ЗВО та його освітнього середовища; наявність та обсяг у навчальних планах тих навчальних дисциплін, метою засвоєння яких є розвиток загальнокультурного та гуманістичного потенціалів особистості; проведення у ЗВО урочистих заходів і зустрічей із видатними діячами науки, культури, мистецтва; спортивно-масові заходи та виховна робота; умови для організації дозвілля студентів і викладачів тощо);

12) зміст і практика управлінської діяльності ЗВО, а також рівень адміністрування професійної діяльності ЗВО та її кадрового забезпечення (оптимальність системи та структури ЗВО умовам його функціонування; розмежування функціональних повноважень серед керівників структурних підрозділів, а також рівень взаємодії між ними; практика оголошення та проведення конкурсу на заміщення вакантних посад наукових і науково-педагогічних працівників (відкритість конкурсу для кандидатів із зовні організаційної структури ЗВО; обґрунтованість вимог до кандидатів; прозорість кадрових процедур тощо); ефективність системи мотивації та стимулювання суб'єктів та об'єктів навчального процесу до ефективної діяльності; ефективність процедур контролю на всіх ієрархічних рівнях ЗВО тощо).

Кожна з наведених вище детермінант якості вищої освіти повинна бути зарахована до системи її оцінювання. Складність відповідного процесу полягає у необхідності визначення питомої ваги кожного з елементів у межах підсумкового інтегрального показника.

Висновки і пропозиції. Беручи до уваги вищенаведене, вважаємо за можливе сформулювати такі основні висновки.

По-перше, розглянуті нами детермінанти (фактори) впливу на якість системи вищої освіти свідчать про досить складну їхню змістову та ієрархічну побудову. У цьому контексті ми повністю погоджуємося з характеристикою феномена якості освіти, яка була надана Р.А. Кубановим. На переконання вченого, об'єктивними проявами складної категорії якості освіти виступають такі: багатоаспектність якості (якість кінцевого результату вищої освіти); багаторівневість прояву кінцевих результатів здобуття вищої освіти; багатосуб'єктність (оцінка якості освіти здійснюється студентами та їхніми батьками, фахівцями та роботодавцями, незалежними та державними моніторинговими місіями, суспільством та його основними інституціями); багатокритеріальність (оцінка якості освіти здійснюється через призму порівняно великої кількості показників і за багатьма критеріями); полісинхронність, тобто діалектичне поєднання поточних, тактичних і стратегічних аспектів якості, значущість яких для певного суб'єкта не є постійною (переоцінка якості освіти людиною протягом її життя, тобто оцінка якості освіти випускником ЗВО скоріше за все буди відрізнитись від його ж оцінки, але вже після набуття професійного досвіду. Інакше кажучи, відбувається перегляд валідності якості вищої освіти з боку основних суб'єктів та об'єктів процесу її здобуття та використання); невизначеність в оцінках якості освіти (високий рівень суб'єктивності під час оцінювання (залежить як від суб'єкта оцінювання, так і від часу (періоду) його проведення) та відсутність остаточно схвалених науковим співтовариством методик оцінювання якості освіти); змінюваність і керованість якості освіти з боку суб'єктів державного управління та інституцій суспільства (динаміка та об'єктна спрямованість впливу зумовлена внутрішніми та зовнішніми чинниками); інваріантність і варіативність прояву феномена якості вищої освіти (загальні якості для всіх випускників ЗВО (не залежать від рівня та напряму підготовки спеціалістів), а також специфічні якості для окремої категорії випускників) [9, с. 27].

Крім того, вкрай важливою особливістю характеристики змісту феномена якості вищої освіти є необхідність прийняття до уваги рівня розвитку навчального середовища, тобто того середовища, у межах якого відбувається формування та реалізація навчального процесу. На нашу думку, саме це середовище є тим унікальним продуктом, який забезпечує комфортну

зустріч суб'єктів та об'єктів процесу пізнання. Освітнє середовище, формування та розвиток якого відбулось відповідно до законів архітектури, здатне не лише впливати на якість вищої освіти, але й гарантувати її.

По-друге, за результатами аналізу наукових поглядів вітчизняних учених щодо змісту категорії якості вищої освіти ми можемо визначити такі з об'єктів державного управління сферою вищої освіти, вплив на які викличе очікувану рефлексію з боку системи забезпечення якості вищої освіти. На нашу думку, до основних детермінант (факторів, об'єктів) впливу на якість вищої освіти варто зарахувати такі:

- знання, уміння, навички і систему цінностей (знання – перевірений практикою результат пізнання дійсності, який систематизовано у вигляді уявлень, понять, теорій; уміння – здатність особистості ефективно використовувати наявні знання незалежно від умов; навички – здатність до автоматичного виконання певних дій; система цінностей – уявлення особистості про значущість і цінність тих чи інших феноменів, характеристик, предметів у професійному та соціальному житті);

- рівень інтелектуального та професійного розвитку учасників освітньої комунікації (рівень підготовки абітурієнтів, науково-педагогічних працівників, адміністрації ЗВО, суб'єктів державного управління, акторів ринку праці тощо);

- характеристики соціально-психологічного та фізичного стану суб'єктів та об'єктів навчального процесу (емоційний і вольовий стан, мотивація до процесу пізнання, рівень здоров'я, здатність до самоосвіти та групової роботи тощо);

- матеріально-технічне та науково-методичне забезпечення навчального процесу, а також інфраструктури ЗВО та міста його розташування;

- статус освіти в контексті соціального та економічного сприйняття її результатів як окремою особистістю та її безпосереднім оточенням, так і суспільством (державою) загалом;

- сприятливість інституціональних умов щодо розвитку системи державного та суспільного контролю за якістю надання освітніх послуг, а також рівень суспільно-економічного розвитку країни тощо.

Безумовно, вищенаведений перелік не є остаточно сформованим, а отже, може бути уточнений і доповнений за результатами додатково проведених наукових досліджень. Серед найбільш перспективних напрямів в організації наукових пошуків варто звернути увагу, перш

за все, на ті з них, зміст яких пов'язаний з аналізом поглядів зарубіжних учених щодо змісту феномена якості вищої освіти, а також практику позиціонування його окремих складників у межах професійної діяльності міжнародних моніторингових місій. Крім того, досить цікавим напрямом в організації подальших наукових пошуків щодо порушеної вище проблематики може стати аналіз рівня позиціонування вітчизняних ЗВО в міжнародних університетських рейтингах, а також з'ясування місця та ролі органів державного управління в системі забезпечення якості вищої освіти.

Список використаної літератури:

1. Національна стратегія розвитку освіти в Україні на 2012–2021 роки: Указ Президента України «Про Національну стратегію розвитку освіти в Україні на період до 2021 року» від 25 червня 2013 № 344. Офіційний вісник Президента України. 2013. № 17. С. 31.
2. Мороз В.М., Мороз С.А. Порядок та умови вступу до докторантури як елемент правового механізму державного управління якістю підготовки фахівців на науковому рівні вищої освіти. Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України. 2015. № 3. С. 127–134.
3. Мороз С.А., Мороз В.М. Зміст дефініції «якість вищої освіти» в контексті наукових поглядів представників східноєвропейських наукових шкіл. Теорія і практика управління соціальними системами: філософія, психологія, педагогіка, соціологія. 2017. № 2. С. 58–71.
4. Гриневич Л.М. Пріоритетні напрями змін у вищій освіті на 2018–2019 рр. Міністерство освіти і науки України. URL: https://mon.gov.ua/storage/app/media/vishcha-osvita/infographik/MON_prioritety_new.pdf.
5. Moroz S.A. Public administration mechanism and labour market potentials of the higher educational establishments. Czech Journal of Social Sciences, Business and Economics. 2015. № 3. P. 19–30.
6. Про вищу освіту: Закон України від 1 липня 2014 р. № 1556-VII. Офіційний вісник України. 2014. № 63. С. 7–14.
7. Ляшенко О.І. Якість освіти як основа функціонування й розвитку сучасних систем освіти. Педагогіка і психологія. 2005. № 1 (46). С. 5–12.
8. Лаврик Г.В. Державні стандарти освіти і національне освітнє законодавство: термінологічний словник. К.: Центр учбової літератури, 2014. 208 с.
9. Кубанов Р.А. Якість освіти: суть поняття та особливості оцінювання. Вісник ЛНУ імені Тараса Шевченка. 2013. № 13 (272). Ч. II. С. 25–31.

Мороз С. А. Элементы системы высшего образования как объекты государственного управления его качеством (по результатам анализа отечественных ученых)

В статье рассмотрены подходы отечественных ученых к толкованию содержания категории качества высшего образования. По результатам анализа содержания категории качества высшего образования определены основные детерминанты его проявления. В статье охарактеризован феномен качества высшего образования, а также обосновано место и роль государства в его обеспечении. В статье определены те из объектов государственного управления сферой высшего образования, влияние на которые со стороны субъектов государственного управления может обеспечить ожидаемую по содержанию и предсказуемую по направлению проявления рефлексивную реакцию элементов системы обеспечения качества высшего образования.

Ключевые слова: *качество высшего образования, детерминанты влияния на качество высшего образования, объекты государственного управления качеством высшего образования, механизмы государственного управления, учреждение высшего образования.*

Moroz S. A. Elements of higher education system as objects of government controlling its quality (according to the analysis of domestic scientists views)

Approaches of domestic scientists to the interpretation of the content of the category of higher education quality are considered in the article. Basing on the analysis of the content of interpretations of the higher education quality, the main determinants of its manifestation were determined. The article characterizes the phenomenon of higher education quality and substantiates the government's place and role in its provision. The article defines those objects of public administration in the sphere of higher education, on which the public administration subjects' the impact can provide the expected in content and foreseen in the way of reflection of the elements of the system of assurance of higher education quality.

Key words: *higher education quality, determination of influence on the higher education quality, objects of the public administration of the higher education quality, mechanisms of public administration, higher educational institute.*